

HET KASTEEL OP DE BERG

Op een hele hoge berg, ver weg van hier, staat een oud en vervallen kasteel. De wind waait gierend door de kapotte muren. Regen druppelt doorheen het dak en alle deuren piepen en kraken. Ratten en muizen spelen verstoppertje in de duizenden kieren en gaten.

Dit eeuwenoude kasteel kan je alleen bereiken langs een smal wandelpaadje. Auto's kunnen er niet komen. Je raakt er enkel te voet na een lange en moeilijke klim bergop. Maar het is al lang geleden dat er nog eens iemand naar boven is geklommen. De mensen uit de buurt zijn immers bang van het kasteel. Ze denken dat het er spookt! Vaak hoor je 's nachts enge geluiden en soms, beweren sommigen, klinkt er een ijzelijke gil vanaf de berg. Daarom durft er al jarenlang niemand meer in de buurt komen. En al zeker niet 's nachts.

Maar kijk nu! Is het ... ? Kan het echt? Staat daar nu iemand bij de grote poort? Midden in de nacht? Net op dat moment slaat de klok in de grote toren 12 keer.

DONG

DONG

DONG

DONG

Het is middernacht. Precies op de twaalfde klokslag flitst een reuzegrote bliksem over het kasteel! Meteen gevolgd door een luide donderknal:

BADABOEOEOEM!!!

In het licht van de bliksemflits konden we net zien wie er aan de poort staat. Het is... DOKTER FRIEK!! De knotsgekke wetenschapper! Zijn lange witte doktersjas wappert rond zijn magere benen in de gure wind. Die witte jas is heel wit, maar nog niet zo wit als zijn lange spierwitte haren die in warrige, natte slierten rond zijn hoofd wapperen.

Net wanneer hij op het punt staat om door de grote, oude poort naar binnen te stappen, hoort hij achter zich een geluid. Daar komt iemand de berg naar omhoog geklommen. Wie zou dat zijn...?

WIE DAN WEL?

Hijgend en puffend komt een oud krom vrouwtje boven op de top van de berg. Ze is gekleed in oude, grijze vodden. Met een grote grijze sjaal rond haar hoofd en haar hals gewikkeld. En op oude afgetrapte grijze schoenen. Maar zelfs daar houdt het grijs niet op. Ook haar gezicht, haar handen, haar tanden, ... ja zelfs haar ogen, zijn dof grijs. Er is werkelijk geen sprankeltje kleur te zien aan deze oude vrouw.

Maar Dokter Friek kent haar goed genoeg. En als ze dichterbij komt, spreekt hij met zijn hoge, piepende stemmetje: "Wel wel wel, als dat CARA N'DASJ niet is! De vrouw die alle kleur uit de wereld wil doen verdwijnen!"

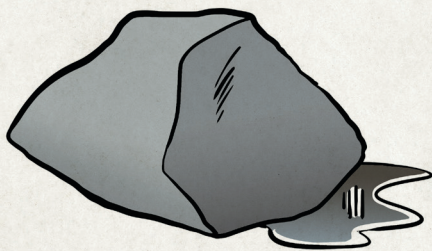
De grijze ogen van Cara kijken op en op haar beurt spreekt zij: "Dokter Friek, ik had het kunnen weten! Wie anders dan zo'n halvegare als jij zou het in zijn hoofd halen om mij hier naartoe te vragen. Naar dit oude krot! En dan nog op die hoge berg! Oude gek die je bent!", riep Cara.

"Gni hi hi hi hiii", gniffelt Dr. Friek zijn onaangename lach. "Mis Poes, mis poes, mis poes! Je bent helemaal fout! Ik heb niemand hier naartoe gevraagd, mevrouwtje. Ik werd zelf uitgenodigd om hier vanavond te zijn."

"Heb jij mij die brief met de uitnodiging niet gestuurd?", vraagt Cara verbaasd. "Maar wie dan wel?"

"Dat weet ik niet, gni hi hi hi hi... Misschien was jij het wel gewoon zelf, mevrouwtje kleurloos! Misschien wilde je wel wat gni hi hi hi... kleur in je saaie leventje brengen!"

Cara wordt heel boos. Ze neemt een steen van de grond. Een grijze natuurlijk. En ze stapt dreigend roepend naar Dokter Friek toe. "Herhaal dat nog eens als je durft, jij mislukte professor! Dan sla ik je niet grijs, maar ik sla je bont en blauw!" Maar net wanneer Dokter Friek iets terug wil roepen, steekt er plots een felle wind op en ...

wordt vervolgd ...

HET MYSTERIE VAN MISS TERI

WOESJ!! Een woeste wervelwind waait wollige wolken stof in het rond. Als bij toverslag staat er ineens een mooie grote dame midden tussen de twee ruziemakers in. De razend knappe, maar o zo geheimzinnige ... MISS TERI...

“Uche, uche, uch”, hoest Dokter Friek het stof uit zijn keel. “Waar kom jij zo ineens vandaan?” Miss Teri kijkt Cara en Dr. Friek even aan, maar ze is niet van plan om antwoord te geven. Geheimen en mysteries, daar leeft ze voor. En dus geeft ze bijna nooit een antwoord wanneer iemand haar iets vraagt. Maar op haar beurt vraagt ze zelf met haar ijzige stem: “Wat staan jullie hier zo te roepen en te brullen? Ik kon jullie al van op een kilometer horen!”

“We raken het niet eens over wie ons hier naartoe heeft gelokt”, bijt Cara fel terug. “Of is dit een van jouw ‘geheime’ plannetjes? Het mysterie van Miss Teri of zo?”

“Hmmm”, haalt Miss Teri haar neus op. Vanwege haar lange lichaam kan ze vaak neerkijken op andere mensen en dat doet ze dan ook maar al te graag. “Het zóu natuurlijk een plan van mij kunnen zijn”, grijnst ze. “Maar misschien ook niet. Wie zal het zeggen?”

“Ik hoor het al: aan jou hebben we ook niets!”, roept Cara. “Gniii hi hi hi”, gniffelt Dokter Friek en dat maakt Cara nog meer kwaad. “En wat sta jij daar nu te gniffelen?”, tiert ze. “Zie ons hier nu staan. Midden in de nacht. Boven op een koude berg bij een oud en vervallen kasteel. In de regen en het onweer. Wat is daar zo grappig aan volgens jou dan?”

BADABOEOEOEM!!

Een nog grotere bliksem slaat midden tussen hen in. Gevolgd door een oorverdovende knal. Dokter Friek, Miss Teri en Cara worden achteruit geworpen door de felle slag. Waar ze net nog stonden, is nu een diep gat in de grond. Met zwarte randen errond van de hitte van de bliksem. Ze krabbelen overeind en kruipen naar de diepe put. Voorzichtig kijken ze over de rand en daar zien ze ...

wordt vervolgd ...

BOEM! BLIKSEMSLAG!

BADABOEOEOEM!!

Een nieuwe bliksemslag en een daverende donderknal. Zelfs beneden in de diepe zwarte put lijkt het nu te bliksemen. Hoe kan dat? Met hun ogen toegeknepen om toch iets te kunnen ontwaren tussen de felle bliksems door, zien ze ineens... een vrouw uit de put omhoog kruipen!

Haar haren staan stijf overeind en uit elk van haar vingers en haar tenen schieten kleine bliksems. Eindelijk is ze boven en kruipt ze over de rand van de put. Daar gaat ze op de grond zitten en begint mopperend knopjes in te drukken op een ijzeren doosje op haar buik. Maar dat lukt helemaal niet goed want er schieten nog steeds de hele tijd bliksems uit haar vingers. "Zeg, kan iemand me even helpen?", roept ze tenslotte.

"Euh gni hi hi... ja, ik euh ... gni hi hi hi wil wel", zegt dr. Friek. "Maar euh... kan u misschien eerst even zeggen wie u bent? Gni hi hi hi."

"Ah oei, waar zijn mijn manieren", antwoordt de vrouw. "Ik ben BLIXA KNALDRANG". Ze steekt haar hand uit om de hand van Dokter Friek te schudden, maar er schieten opnieuw allemaal kleine bliksems uit haar vingers. "AUW!!!", brult Dokter Friek. "Dat doet pijn!!!"

"Ja sorry hoor", mompelt Blixa. "Kan je misschien snel even de knop hier op mijn buik indrukken? Dan houden die bliksems hopelijk ook op."

Dokter Friek drukt op de knop en meteen stoppen de vingers en de tenen van Blixa met knetteren en flitsen. "Zo, he he, dat is beter", zucht ze. "Ben ik hier op de juiste plaats voor de grote vergadering van de grootste schurken en bandieten van de wereld?", vraagt ze.

"Hmmm", reageert Miss Teri ijzig. "Jij hebt dus ook zo'n uitnodiging gekregen. Ik vraag me af wie we hier vanavond nog allemaal te zien zullen krijgen... Misschien is het wel een goed idee om ..."

Maar ze kan haar zin niet afmaken want ineens wordt ze onderbroken door een luide stem:

wordt vervolgd ...

DRIE IN ÉÉN

WAAR IS DAT FEESTJE?!", dondert een luide stem. Zo luid is die stem dat alle aanwezigen in elkaar krimpen en hun handen voor hun oren houden.

Daar staat een reus van een man. Net geen drie meter groot en bijna even breed. Maar hij is niet echt dik. Hij is gewoon zo gespierd!! Dit is SAM SPIER, de sterkste slechterik van de wereld. Maar het is niet hij die zo hard geroepen had. Want op elke schouder draagt hij nog iemand mee...

Op de ene schouder staat een klein, spitsig mannetje met vuurrode haren en kleine oogjes die alle kanten op flitsten. Hij heeft brandende lucifers tussen zijn vingers steken en rond zijn mond speelt een gemeen lachje. Dit is natuurlijk VICTOR VAGEVUUR!

Op de andere schouder zit een deftig heertje, netjes in kostuum. Je zou het nooit geloven als je het niet zelf gehoord had, maar hij is degene die zo hard geroepen had! Want dit is BARON BEREND BULDER. Een rijke stinkerd die al zijn geld had verdiend met de verkoop van hoorapparaten. Aan mensen die hij eerst zelf half doof geroepen had natuurlijk...

AUW!

ben jij GEK geworden?

roept Sam Spier boos. "Zo hard bulderen vlak bij mijn oor!!" En hij kwakt Victor en de baron hard tegen de grond.

"Zeg eens, pas maar op of ik steek jouw broek in brand!", roept Victor Vagevuur op zijn beurt kwaad. Maar men kan hem amper horen, want op datzelfde moment buldert Baron Berend Bulder ook met zijn barse baritonstem: "Niemand gooit mij zomaar op de grond! Daar zal je voor boeten!"

"Oh ja?", lacht Sam Spier, "Kom maar op dan." De drie mannen staan dreigend tegenover elkaar. Klaar om op mekaar af te vliegen. Sam Spier wil net in de aanval gaan, maar plots kan hij zich niet meer bewegen. Uit alle macht probeert hij zijn grote, krachtige lichaam naar voren werpen, maar iets houdt hem tegen en hij raakt geen stap vooruit.

Het is net alsof een sterke, onzichtbare kracht hem langs achteren vasthoudt. "Maar wat is dat nu?", roept Sam. "Ik geraak niet meer vooruit! Wat gebeurt er met mij?"

De anderen kijken langs Sam en achter hem, vanuit de bosjes op de berg, komen daar ...

wordt vervolgd ...

VOLTALLIG

Maar dat is K. RUIELDIEF!", roept Dokter Friek. "Daarom kan Sam niet meer vooruit natuurlijk. Zij houdt hem tegen met haar enorme zuigkracht. Maar wacht eens... Ze is precies niet alleen. Wie is daar nog bij haar?"

K. Ruimeldief gebruikt de enorme zuigkracht uit haar mond om de sterke Sam Spier tegen te houden. Achter haar verschijnen nog twee figuren. Die lijken bovendien erg op elkaar. Maar de ene is een mens en de andere ... niet.

De mensachtige is een kleine dame die meer op een robot lijkt dan op een mens en de andere is écht een robot! Het zijn BIBI BINARIO, de menselijke rekenmachine en de kwaadaardige robot MEZ-11. Nu zijn ze er alle tien en is het gezelschap voltallig.

**"Bzzzt/./.. Wat ... Gebeurt ... Hier ...
Allemaal ... ? ... / Bzzzt ... /"**

galmt de metalige stem van MEZ-11. "Dat vragen wij ons hier al de hele tijd af!", roept Cara N' Dasj boos. "Iemand heeft ons hier naartoe gelokt, maar niemand weet precies wie of waarom!"

Daarop beginnen ze allemaal luidop door elkaar heen te roepen en vooral ook elkaar te beschuldigen. Dit was jouw idee! Niets van! Het zal wel weer één van jouw stomme plannetjes zijn! Jij domme spierbundel! Jij valse vuurstoker! Jij ratelend robotje! Enzovoort.

Doorheen het gekakel is er toch eentje die een beetje oplet en die merkt nu dat de oude, rotte houten poort van het kasteel heel stilletjes was open gegaan...

"Kijk", zegt Bibi Binario, "Kijk daar, de poort is open". Ze zegt het heel zachtjes, maar toch hebben ze haar allemaal gehoord en het geroep stopt. Plots is het muisstil op de berg voor het kasteel. Door een kleine windvlaag gaat de poort kreunend en krakend nog een beetje verder open. Alsof het kasteel zelf hen wil uitnodigen om binnen te komen.

Nu kijken ze elkaar allemaal aan. Wie zou er als eerste naar binnen durven gaan? Het zijn dan wel allemaal stoere schurken en boeven, maar nu is bij elk van hen de angst toch een beetje rond het hart geslagen...

Heel voorzichtig gaan ze samen stapje voor stapje dichterbij de gapende donkere ingang van het kasteel ...

wordt vervolgd ...

BINNEN

In het kasteel zelf is alles pikdonker. Het licht van de maan schijnt hier en daar door de kieren en spleten en zo kan je toch een klein beetje zien. Een groot roestig harnas staat als een oude bewaker vlak achter de deur. Overall hangen spinnenwebben en de weinige meubels die er nog staan waren oud en vervallen.

Heel voorzichtig schuifelt het groepje verder het nare donkere kasteel binnen, zich allemaal verstoppend achter de brede rug van Sam Spier. Ze lopen stilletjes op de toppen van hun tenen. Hun zenuwen staan tot het uiterste gespannen. Heel diep achter in de grote kamer lijkt iets te bewegen en ze willen net gaan kijken toen plots ...

KLING **KLANG** **BOTS** **BOEM** **KNAL** **!!!!!!**

Ineens klinkt er een verschrikkelijk kabaal van achter de groep en iedereen springt een meter de lucht in van het schrikken! Dokter Friek liep als laatste in de groep en hij was per ongeluk tegen het oude harnas gebotst. De hele hoop oud ijzer was natuurlijk met een luide knal in elkaar gevallen en dat had de rest van de groep de stuipen op het lijf gejaagd.

“Zeg jongen, kan je niet wat voorzichtiger zijn!?”, briest baron Berend Bulder. “Ik was me bijna doodgeschrokken!”

“Sorry, gni hi hi”, gniffelt dokter Friek. “Ik deed het niet met opzet. Maar het is hier zo donker, he. Zou er hier geen licht aan kunnen?”

“Dat denk ik niet”, zegt Blixia. “Ondanks al mijn elektrische krachten geloof ik nooit dat er hier verlichting is. En die fakkels daar aan de muur kunnen we volgens mij ook niet doen branden. Die zijn door- en doornat.”

“Laat dat maar aan mij over!”, springt Victor Vagevuur naar voor en hij neemt een van de fakkels in zijn vurige vingers. Het duurt helemaal niet lang of de fakkel schiet knisperend en flikkerend in brand. Het is nog niet heel veel helderder, maar nu kunnen ze hier en daar toch al iets meer ontwaren en zo zien ze helemaal achteraan in de kamer iets glinsteren...

Boven de half ingestorte open haard zien ze een goudgeel kader hangen. Het lijkt of er letters op staan.

“Wat is dat?”, zegt Cara met haar oude krakende stem, “het is net of ...”

GEDICHT

Het lijkt wel een gedicht”, roept Miss Teri. “Bzzzt/./... Dit... Is ... Inderdaad ... een ... gedicht/ Bzzzt ... /”, klinkt de stem van MEZ-11 terwijl zijn robotogen de letters op de gouden kader scanden. “Bzzzt/ ... / ... Maar ... Ik ... Begrijp ... Het ... Niet ... Bzzzt .../”

“Laat mij eens lezen”, spreekt Berend Bulder. Hij zet zich voor de groep en leest met luide stem:

**10 soldaatjes op een rij.
Een voor een vallen zij.
Tot slechts eentje overblijft.
En zo al de rest verdrijft.
Wie oh wie blijft als laatste staan?
En ziet alle anderen heengaan...**

“Wat een raar gedicht”, bromt Bibi Binario. “Wat zou dat willen betekenen?”

“Dat is toch duidelijk!”, roept Dokter Friek. “Een van ons is een verrader en die wil alle andere boeven uitschakelen! Zo kan hij of zij de machtigste schurk van allemaal worden. **De SUPERSCHURK!**”

“Kijk hier!”, wenkt K. Ruimeldief. “Hier staan tien tinnen soldaatjes op een rij! Hmm, net zoals in het sprookje van het tinnen soldaatje.”

“Het sprookje van het tinnen soldaatje? Wat is dat nu weer?”, vraagt Sam.

“Ken je dat niet? Dat is een heel mooi sprookje over een tinnen soldaatje dat allerlei avonturen beleeft. Zoek het maar eens op. Je vindt het wel in de BIB.”

“Allemaal goed en wel”, schokschoudert Miss Teri. “Maar daarmee weten we niet wie van ons de verrader is. En wat zou er ons eigenlijk kunnen gebeuren? Die tinnen soldaatjes staan daar toch nog alle tien. En wij zijn nog alle tien hier.”

“Niet waar”, merkt iemand plots met bange stem op. “Kijk maar eens rond... We zijn nog slechts met acht. We missen er twee. Waar kunnen ze zijn?”
Dan klinkt er vanuit de volgende zaal een ijselijke gil:

AAAAAAAAAAAAAAAAAH!

DE TINNEN SOLDAATJES

Zo snel ze kunnen, rent de groep naar de andere zaal. Maar er is niets of niemand meer te zien... Alleen duisternis en kale stenen muren. "Waar zijn ze nu?", bibbert iemand. "Dat geluid kwam toch hier vandaan?"

Iedereen begint rond te kijken in alle hoeken en kieren van de grote ruimte, maar ze vinden niets. Het lijkt net of twee van hen in rook waren opgegaan. Dit kan toch niet!? Ze moeten hier toch ergens zijn?

"He, kom kijken!", roept plots een stem vanuit de eerste kamer met het gedicht. Iedereen holt snel weer naar daar. Wat is er aan de hand? Wat is er?

"Kijk dan, er ontbreken twee tinnen soldaatjes! Het zijn er nog maar 8 in plaats van 10!" Iedereen kijkt met bange ogen naar het tafeltje met de tinnen soldaatjes en inderdaad... sommige soldaatjes staan nog op hun plaats, maar enkele anderen liggen in stukken op de grond.

"Maar jij kan niet tellen!", gilt iemand anders! "Dat zijn er geen acht meer. Het zijn er slechts zeven!" Geschrokken kijkt de groep rond en jawel hoor... Opnieuw is een van hen verdwenen en zijn ze nog slechts met zeven.

"Wat... Wat ... Wat gebeurt er hier allemaal? Ik wil hier weg", stottert een van hen, maar toen klinkt plots opnieuw een kreet in de nacht:

NEEEEEEEEEEEEEEN

"Dat kwam van boven, uit de grote toren. Kom, we gaan kijken!", zegt er eentje. "Niets van", antwoordt iemand anders. "Ik ga nergens meer naartoe en ik blijf gewoon hier", bibbert een ander. "Maar we kunnen beter samen blijven", betoogt een derde dan weer. "Je ziet toch wat er gebeurt als we uit elkaar gaan."

"Goed dan", zucht de ander tenslotte. En zo klautert de hele groep de oude ronde stenen trap van de grote toren op. Het zijn heel veel trappen en ze staan allemaal schots en scheef door elkaar. Wanneer ze eenmaal boven zijn, komen ze in de restanten van een oud kamertje. Het dak is helemaal weg en ook de muren zijn in grote stukken uit elkaar gebrokkeld.

Van aan de resten van het deurgat langs waar ze waren gekomen, zien ze voetstappen lopen naar de afgebrokkelde rand van de toren. Heel voorzichtig sluipen ze op hun tenen tot aan de rand en kijken erover heen en ...

TOEN WAREN ZE NOG MET ...

Allemaal samen staren ze in de donkere gapende diepte. Maar wacht eens. Helemaal ver daar beneden, ligt daar niet...? Ja, als je goed kijkt, heel goed kijkt, ... dan kan je zien dat daar heel diep beneden ... Of is het een schaduw?

“Ik zie niets”. “Misschien als ik nog een heel klein beetje verder naar voren leun...” “Pas op! Die muur is helemaal kapot. Ga daar niet op steunen, want ...” Maar het is te laat! Met een donderend geraas storten twee van hen met muur en al de donkere diepte in:

AAAAAAAAAAAAAAAAAH!

Helemaal wit van de schrik dalen de vijf overgebleven schurken terug de trap af naar de grote kamer. En jawel hoor: nu staan er nog slechts vijf tinnen soldaatjes overeind...

“We moeten hier NU vertrekken”, roept een van hen. “Niets van”, reageert een ander. “Ik wil weten wat er hier aan de hand is. En vooral: wie van ons de anderen dit aandoet!”

Allemaal kijken ze elkaar aan. Niemand vertrouwt de anderen nog. Maar ze moeten wel samen verder. “Ik stel voor om ons in twee te groepjes verdelen”, stelt er eentje voor. “Een van twee en een van drie”. “Nee, we kunnen beter samen blijven!”, roept een ander. “Dan kunnen we elkaar in de gaten houden.”

Ze raken het maar niet eens en uiteindelijk besluiten ze toch om twee groepjes te maken. Na nog heel wat geruzie staan er twee helemaal in het midden van de kamer en de drie anderen staan bij het tafeltje met de overgebleven tinnen soldaatjes.

Ze willen net besluiten wat ze nu zouden gaan doen, maar dan klinkt een onheilspellend gekraak boven hun hoofden. Krk... Krrrk... Kraaaak. En een seconde later schiet de enorme ijzeren luster die aan het plafond aan een ketting hing, naar beneden. De twee in het midden van de kamer zijn op slag verpletterd.

Kraaaaaak

ratel

ratel

ratel

BOEM

!!

Door de klap zijn de drie anderen achterover gevallen en wanneer ze overeind krabbelen, zien ze dat er nu nog slechts drie tinnen soldaatjes recht staan. Zijn die twee andere omver gevallen door het vallen van de luster? Of had één van hen de twee soldaatjes snel omver gegoid?

WIE IS DE SUPERSCHURK?

De drie laatsten kijken van de een naar de ander. "Jij! Ik weet zeker dat jij de verrader bent!", roept de ene. "Niets van, jij bent het", gilt de andere. "Eén van jullie twee is de verrader, maar ik ben het zeker niet!", tiert de derde. Zo staan ze onder elkaar te roepen tot plotseling een stem klinkt:

FOUT!

Geschrokken kijken ze alle drie op: "Jij?", stamelen ze samen. "Maar jij was toch helemaal in het begin al verdwenen? Samen met de andere was jij een van de eerste twee die verdwenen waren. We hebben overal naar jullie gezocht."

"Een trucje, dat is alles", antwoordt de verrader ijsig kalm. "Zo kon ik me meteen van één van jullie ontdoen en had ik alle tijd en rust om de anderen een voor een uit te schakelen. Er waren al lang te veel schurken hier en er kan er maar één de enige echte superschurk zijn! En dat ben ik! ... Maar nu is het jullie beurt..."

De drie overgebleven bandieten zien het pistool in de hand van de superschurk en ze stappen angstig achteruit. Tot ze met hun rug tegen de muur stonden. "Ha! Precies waar ik jullie wilde hebben!", roept de superschurk.

"Ga je ons neerschieten?" vragen ze. "Neen, dat is niet nodig", sprak de superschurk. "Jullie staan daar precies goed. Ik ken dit oude kasteel al heel lang en ik weet alle verborgen plekjes goed zitten. Jullie staan precies op de plaats waar dat grote steenblok zal neervallen wanneer ik hier aan dit touw trek."

De drie kijken snel omhoog en inderdaad: enkele meters boven hun hoofd hangt een enorme grote vierkante steen. Die hangt vast met allemaal touwen, maar die zitten op hun beurt allemaal vast aan één enkel touw waarvan het uiteinde nu in handen van de superschurk ligt.

Ze proberen nog snel weg te duiken, maar met een plotse ruk aan het touw komt de steen donderend naar beneden en worden de drie laatste boeven verpletterd. Nu is enkel de superschurk zelf nog over. Die wandelt tot bij de tinnen soldaatjes en tikt zachtjes twee soldaatjes omver zodat er nog slechts eentje overblijft. De superschurk...

Wil je weten wie de superschurk is?

Ga samen met je klas aan de slag met de opdrachten uit dit boek. Je stelt zelf je programma samen. Je kiest hoeveel en welke opdrachten je doet en in welke volgorde. Voor elke opdracht die volbracht is, geef je één of meerdere tips waarmee de kinderen één of meerdere schurken kunnen schrappen. De enige echte Superschurk is diegene die op het laatst helemaal alleen overblijft. Veel succes!